

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593186896/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

lig sammen. Lad mig faae det Hele at vide. Du holder dog af hende? Du maa dog have sagt hende det.»

Det var jo pinligt at sige Nei; men der var ikke Andet at gjøre end nogenlunde at raade Ligefremhed med Oprigtighed.

»Det er dog en Helvedes Historie!« sagde Dr. Hilder, »men der er sgu ikke Noget at gjøre alligevel, min Ven. Siden der nu engang er blevet snakket, saa maae I for Præsten, om I saa skal skilles paa Stedet.«

Det faldt ham maaskee ud af Munden; men det blev »Basis for Underhandlingernes.

Dr. Hilder stod i Venskabsforhold til en Præst, der omsider paatog sig at forrette Vielsen, umiddelbart før Ansøgningen om Skilsmisse skulde underskrives. Det var ikke lovligt, sagde Præsten, og han vilde kun paatage sig det Ansvar at begaae en saadan Uret, fordi det kunde være en større Uret at undlade det. Han havde en Samtale med mig og, som jeg antager, ogsaa med hende, men var formodentlig i Forveien overbevist om, ikke at kunne udrette Noget, og udrettede derfor intet Andet end at faae en kort Bestyrkelse paa, hvad Dr. Hilder havde sagt ham.

Vi mødtes hos ham for at vies og skilles. Jeg kan ikke huske, om der var Vinduesgardiner i Værelset eller ei; men det staaer for mig, som om Alt, hvad der hørte til menneskelig Pynt og Prydelse, var borte fra denne Ceremoni.

Præsten brugte ingen anden Indledning end den, at han var ifærd med at foretage en Handling, der maaskee var rigtig, men ikke god, og han bad Gud være dem naadig, der forlangte den. Han brugte saa lidt af Liturgien som mulig; men der var dog hoitidelige Ord, som ugerne bleve sagte, og som ugerne bleve hørte.

Omendskjønt jeg havde foresat mig at gaae igjennem Ceremonien som en Statue, med al Følelse og Tanke standset, ligesom man kan holde sit Aandedræt standset en Stund, og omendskjønt jeg udførte det, var der dog et Øieblik, da de hellige Ord, som her bleve brugte uden at skulle have Betydning, gjorde Indtryk paa mig eller vakte en Fornemmelse af den heje Begivenheds store Syndighed, og havde i dette Øieblik Nogen fundet et heldigt Ord, eller havde hun, idet vore Hænder bleve lagte i hinanden for ikke at sammenføie os, givet min Haand et Tryk – hvad jeg indrømmer, at hun ikke kunde, krænkede som hun var – saa havde jeg givet efter, maaskee for at fortryde